

Hun stod der i Døren og smilte med en daarlig Samvittigheds sleske Smil, mens hun tørrede Fingrene i sit Sækkelærreds Forklæde.

Da Pastor Gaardbo gjorde hende Bebrejdelser for hendes Forsømmelighed, skraldede hun op for at retfærdiggøre sig. Lars var virkelig saa umanerlig stridig. Han vilde ikke have Vand i sit Ansigt og gjorde sig uren i Sengen som en Patteunge.

Præsten bad hende tie og skammede hende ud for hendes Mangel paa Menneskekærlighed.

„Imorgen kommer jeg igen,“ sagde han. „Saa vil jeg se en rengjort Stue, saa man kan fornemme, at det er et Menneske skabt i Guds Billede, der har sin Bolig her. De maa endnu i Aften komme hen i Præstegaarden og faa et Sæt Lagner og et Par Skjorter udleveret hos Frøken Martinsen. Naar jeg saa kommer her imorgen, skal vi hjælpes ad med at løfte Lars op, saa der kan blive skiftet under ham og lagt frisk Halm i Sengen.“

Han vendte tilbage til den Syge og sagde Farvel.

Hønse-Lars var stadig lige stum. Mistroisk flyttede han Øjnene frem og tilbage mellem Præsten og Konen for at komme under Vejr med, hvad det var for onde Raad, de havde lagt op imod ham.

Rygtet om Præstens Besøg var gaaet sin Rundgang gennem alle Rønnerne. Folk stod i Dørene, hvor de nu blev Vidne til, at den gejstlige Mand, da han kom ud fra den gamle Hønsetyv, kastede Frakken, tog en Tollekniv op af Lommen og gav sig til at snitte Grene af den store Hyldebusk, der groede saa vildt op over Vinduet. Aftensolen lyste paa Muren, men ikke et Glimt naaede ind til den Syge. Han maatte lægge Kræfter i for at bryde gennem det sejge Fletværk; men fra sin Fars Hjem var han vant til at tage fat i al Slags Arbejde.

Inde i Sengen laa den Gamle aldeles stiv af Forundring. Kun de feberstore Pupiller flyttede sig. Mens Gren efter Gren faldt derudenfor og Lyset i Stuen voksede, søgte hans Øjne uroligt hen til Konen, der — opbygget af Præstens Eksempel — straks havde givet sig ilag med at rydde op. Da tilsidst selve Solen brød ind i Rummet, hviskede han med sin hæse Stemme: